

Фонд Олени Пінчук

16 листопада 2013 – 5 січня 2014

**3 нагоди 10-ї річниці Фонду
Олени Пінчук «АНТИСНІД»**

**Демієн Хьорст
Нен Голдін
Фелікс Гонзалес-Торрес
Ай Вейвей
Сергій Братков
Ілля Чічкан
Тоні Оурслер**

**Є ВОЛЯ
Є ШАНС**

PinchukArtCentre
pinchukartcentre.org

До своєї десятої річниці Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД» спільно з PınchukArtCentre представляє спеціальний проект «Є воля – є шанс» – виставку, присвячену темі СНІДу в сучасному мистецтві.

На виставці зібрано роботи відомих зарубіжних та українських авторів: Демієна Хьорста, Ай Вейвєя, Нен Голдін, Фелікса Гонзалеса-Торреса, Сергія Браткова та Іллі Чічкана. Кожен з них, так чи інакше, у своєму житті або у мистецтві, пережив зіткнення з темою СНІДу.

Концепцію виставки відображає робота Демієна Хьорста, яка дала назву усій експозиції: «Є воля – є шанс» (2007).

Йдеться про волю до подолання СНІДу – однієї з наймасштабніших епідемій у новітній історії України й про шанс зупинити її, змінивши історію нашої країни.

Фонд Олени Пінчук

За десять років роботи нам вдалося змінити долю мільйонів українців, врятувати життя тисячам наших співвітчизників, навчитись разом з усією країною жити в епоху епідемії СНІДу.

Основним нашим інструментом стала інформація, яку ми прагнули донести до нашої аудиторії зрозумілою їй мовою. За плечима – проекти за участю зірок світової естради та відомих людей: дизайнерів, музикантів, спортсменів.

Фелікс Гонзалес-Торрес, **БЕЗ НАЗВИ (ПОРТРЕТ РОССА В ЛОС-АНДЖЕЛЕСІ)**, 1991, різнокольорові цукерки, окремо загорнуті в целофан, ідеальна вага 175 фунтів; розміри інсталяції варіюються, приблизно 92 x 92 x 92 см (36 x 36 x 36 дюймів), обіцяний дарунок від Донни та Говарда Стоун, 1.1999, Художній інститут Чикаго. © Художній інститут Чикаго. (ліворуч)

ОЛЕНА ПІНЧУК, фото: Юрій Балан (праворуч)

БУДИНОК ДИТИНИ «БЕРІЗКА», відремонтований на кошти, зібрані Фондом Олени Пінчук «АНТИСНІД». Київ, 2005. Фото: Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД» (знизу)

Сьогодні ми перегортаємо чергову сторінку в історії фонду, відкриваючи виставку сучасного мистецтва, присвячену темі ВІЛ/СНІДу. Нам вдалося зібрати роботи найкращих сучасних митців, що були створені в епоху епідемії СНІДу і розповідають про життя з ВІЛ. Ці роботи – про біль через втрату найближчих людей, про те, як просто захистити себе і як навчитись бути толерантними й терплячими.

Ми вдячні кожному з авторів за його творчий внесок та щиро сподіваємось, що універсальна мова мистецтва допоможе нам зробити ще один крок до майбутнього без СНІДу.

ОЛЕНА ПІНЧУК,
ЗАСНОВНИЦЯ ФОНДУ «АНТИСНІД»

Є воля – є шанс

У 1996 році Фелікс Гонзалес-Торрес помер від СНІДу. Він був одним з багатьох, хто заразився цією нищівною інфекцією – ВІЛ. Кількома роками раніше Роберт Меплторп (†1989), Кіт Херінг (†1990), Віто Руссо (†1990), Девід Войнарівіч (†1992) та багато інших передчасно покинули цей світ внаслідок інфікування ВІЛ. Світ мистецтва був вражений, та багато митців реагували на це у своїх роботах, що прямим або непрямым чином стосувалися теми СНІДу.

У той час СНІД був безіменною хворобою, що вражала, головним чином, геїв. Тоді президентом США був Рональд Рейган (1981–1989), і незважаючи на руйнівну дію, якої завдавала хвороба країні, не було здійснено практично ніяких заходів з профілактики та збільшення поінформованості населення. Суспільна дискусія проходила не в медичній, а, радше, у моральній площині – про те, чи жертви СНІДу заслуговували на те, що отримали. Такий підхід викликав потужну хвилю критики з боку художнього кола, яке, окрім традиційних мистецьких засобів, орієнтувалось на інтеграцію в публічний простір та використання інструментів і мови засобів масової інформації. Зокрема, Барбара Крюгер та Дженні Хольцер часто застосовували мову вуличного мистецтва.

Реакція художників додала дещо іншого забарвлення до обговорення теми СНІДу. Вона вплинула на сприйняття СНІДу та на обізнаність більш широкої аудиторії щодо нього. Художники стали джерелом змін! Особливе значення мав проект на щитах зовнішньої реклами колективу Gran Fury (розпочав свою діяльність 1988 року): критикуючи церковну політику стосовно презервативів, він був у центрі уваги під час бієнале у Венеції 1991 року. Червону стрічку, котра й до сьогодні є символом боротьби зі СНІДом, розробила у тому ж 1991 році арт-група Visual Aids Artists. У той же час Нен Голдін організувала вистав-

Демієн Хьорст, **НАБІР ЛІКІВ ПРОТИ ВІЛ/ СНІДУ**, 2006, полотно, масло, 91,4 x 121,9 см.
Фото: Prudence Cuming Associates
© Damien Hirst and Science Ltd.
Усі права застережено, DACS 2013

Фелікс Гонзалес-Торрес, **БЕЗ НАЗВИ (ІДЕАЛЬНІ КОХАНЦІ)**, 1987–1990, пластик. 13 1/2 дюймів в діаметрі кожен. Дарунок від Фонду сім'ї Нортон Музей мистецтва Водсворт Атенеум, Хартфорд, Коннектикут. Фото © Art Resource, Нью-Йорк/Scala, Флоренція.

ку, безпосередньо пов'язану з ВІЛ, що мала назву «Свідки: проти нашого зникнення» (Witnesses: Against Our Vanishing). Крім того, до теми долучились музеї, зробивши свій внесок у вигляді невеликих проєктів і масштабних виставок, та зосередившись на тому, щоб привернути увагу ширших кіл, яких стосувалась тема СНІДу.

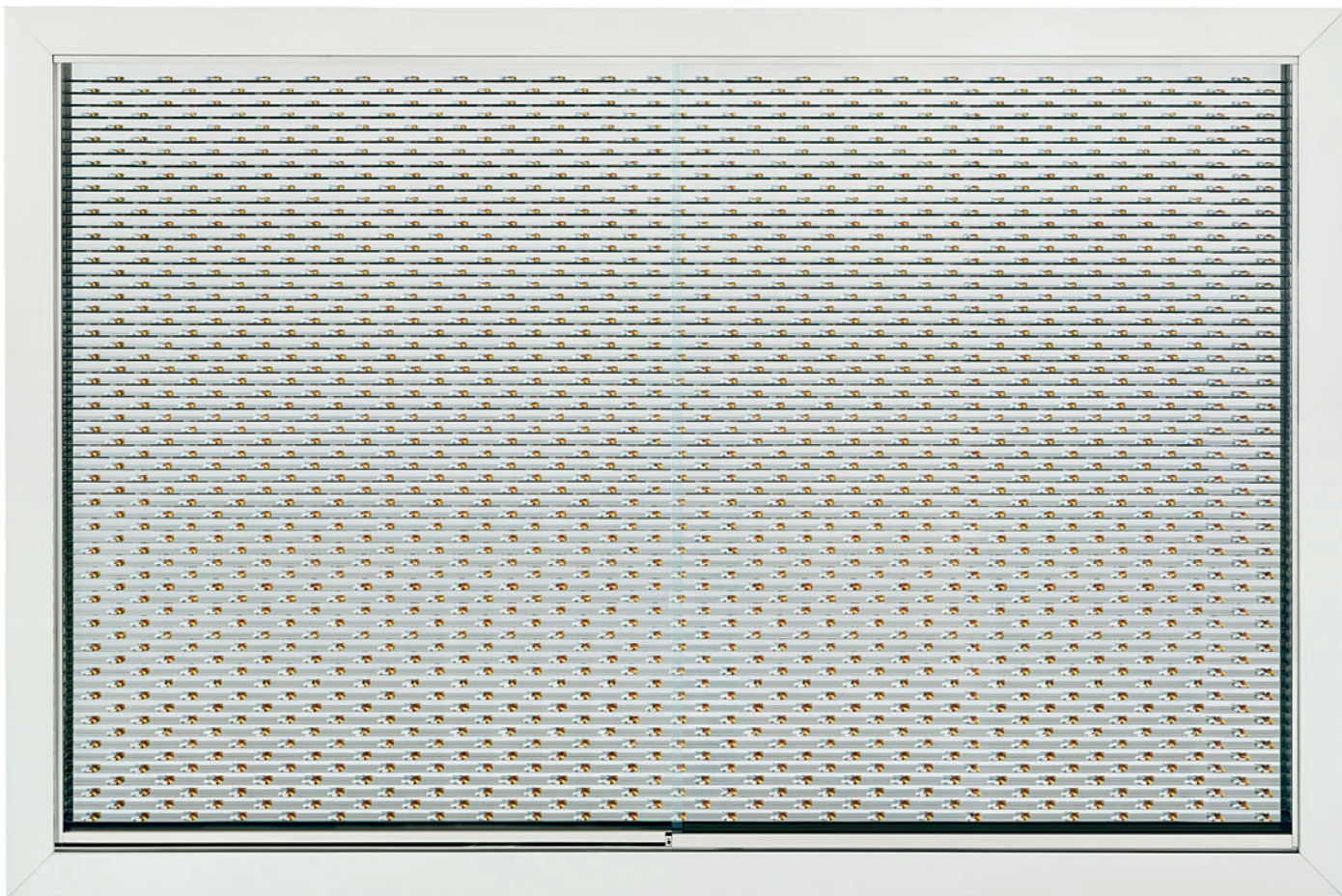
З того часу СНІД став об'єктом серйозних досліджень, як медичних, так і соціологічних. У США було впроваджено різні програми, спрямовані на попередження хвороби та підвищення рівня обізнаності. Боротьба почалась, і громадська думка змінилась.

Тим часом Україна стала країною з найвищим показником поширення ВІЛ/СНІДу в Європі. Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД» десять років тому почав свою роботу в Україні, ініціюючи й підтримуючи різноманітні інформаційно-освітні та профілактичні проєкти з боротьби зі СНІДом. Виставка «Є воля – є шанс» вперше об'єднала зусилля фонду «АНТИСНІД» та PinchukArtCentre, щоб представити амбіційний виставковий проєкт, який продовжує попередню традицію, розпочату ще у Нью-Йорку в кінці 80-х.

Фелікс Гонзалес-Торрес, Нен Голдін, Ай Вейвей та Тоні Оурслер усі проживали у Нью-Йорку у 80-х та 90-х, будучи частиною тієї трансформаційної сили, яка вплинула на сприйняття СНІДу. Разом з Демієм Хьорстом та українськими митцями Сергієм Братковим та Іллею Чічканом вони усвідомили гостру необхідність втрутитись та змінити Україну. Майже всі автори зобов'язались створити нові роботи, пов'язані з ВІЛ/СНІДом як однією з найгостріших тем в українському суспільстві. Виставка виходить за межі PinchukArtCentre, поміщуючи у простір міста спеціально створену масштабну відео-інсталяцію Тоні Оурслера на будівлі Київської мерії, а також серію білбордів на вулицях Києва з роботою Фелікса Гонзалеса-Торреса.

Виставка «Є воля – є шанс» – це поєднання зусиль сучасних художників, PinchukArtCentre та Фонду Олени Пінчук «АНТИСНІД» для боротьби зі СНІДом, для того, щоб усі ми могли жити у кращому та безпечнішому світі.

БЙОРН ГЕЛЬДХОФ

Демієн Хьорст

ДЕМІЄН ХЬОРСТ (1965) є одним із найвпливовіших митців його покоління. Хьорст виріс у Лідсі та 1984 року переїхав до Лондона, де працював на будівництві, після чого навчався у Голдсмітському коледжі й отримав ступінь бакалавра образотворчого мистецтва. Він привернув до себе увагу загалом 1988 року в Лондоні, коли виступив куратором виставки Freeze. З кінця 80-х Хьорст, використовуючи різноманітні техніки інсталяції, скульптури, живопису та графіки, займався дослідженням складних взаємозв'язків між мистецтвом, життям та смертю. Брав участь у виставці молодих британських художників в Saatchi Gallery у Лондоні 1992 року, отримав стипендію Німецької служби академічних обмінів у Берліні 1994 року, а 1995 року – Премію Тернера. Після більш ніж вісімдесяти персональних виставок, включно з великою виставкою у 2008 році у PinchukArtCentre, 2012 року у Tate Modern проходила виставка, яка найповніше відображала його творчий доробок серед усіх проведених на території Сполученого Королівства. Проживає та працює у Девоні та Лондоні, Велика Британія.

«Ви можете як завгодно довго лікувати людей, та вони все одно колись помруть. Ви не здатні зупинити загибель, але ці “Медичні шафки” змушують думати навпаки.» ДЕМІЄН ХЬОРСТ

Робота Демієна Хьорста «Є воля – є шанс» (2007) – це шапка для ліків з нержавіючої сталі, що містить однакові купки з трьох антиретровірусних пігулок, призначених для лікування ВІЛ/СНІДу. Одноіменна назва самої виставки має за мету викликати волю до змін, а також потужну віру і надію на покращен-

Демієн Хьорст, **Є ВОЛЯ – Є ШАНС**, 2007, скло, нержавіюча сталь, сталь, алюміній, нікель, вісмут і епоксидна смола, кольоровий гіпс, пофарбовані таблетки з сухим відтиском, 182,9 x 274,3 x 10,2 см. Фото: Prudence Cuming Associates © Damien Hirst and Science Ltd. Усі права застережено, DACS 2013

Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД» допомагає людям, які живуть з ВІЛ/СНІДом, в отриманні необхідних медичних засобів (окрім АРВ-терапії), проведенні лабораторних досліджень та лікарських консультацій. Крім того фонд надає допомогу лікарям та медичним закладам, закупаючи для них обладнання, засоби захисту та видаткові матеріали. Щороку від фонду отримують допомогу близько 270 пацієнтів та до 30 медичних та дитячих закладів. Впродовж багатьох років фонд допомагає дитячим будинкам, центрам СНІДу та лікарням, де отримують допомогу ВІЛ-позитивні люди. На цю діяльність спрямовуються кошти, зібрані фондом під час спеціальних проектів. За 10 років роботи фонд надав такої допомоги на суму понад 3,5 мільйонів доларів.

ня становища. Включно із полотном «Набір ліків проти ВІЛ/СНІДу» (2006), ці дві роботи Демієн Хьорст створював для продажу на благодійному аукціоні, який спрямовував усі прибутки на підтримку програм з боротьби із ВІЛ/СНІДом в Африці.

Ця інсталяція продовжує ранню серію робіт Хьорста під назвою «Медичні шафки». Він почав робити їх з ДСП ще в 1988 році, під час другого року навчання в Голдсмітському коледжі у Лондоні, наповнюючи порожніми упаковками від бабусиних ліків. Він описує пачки від ліків як «клятві порожні судини», досліджуючи тонке розрізнення між життям і смертю, міфом та медициною.

НЕН ГОЛДІН

НЕН ГОЛДІН (1953) почала свою виставкову діяльність у Бостоні та Нью-Йорку 1978 року. 1989 року вона виступила куратором першої масштабної виставки, присвяченої темі СНІДу в США під назвою «Свідки: проти нашого зникнення», результатом якої стало утворення узагальненого візуального образу СНІДу. З того часу вона брала участь у численних виставках по всьому світу, серед яких її ретроспектива в середині

Нен Голдін, **ЖИЛЬ ТА ГОТЧО**
ОБІЙМАЮТЬСЯ, 1992, Париж

Нен Голдін, **РУКА ЖИЛЯ**, 1993, Париж (ліворуч згори); **ГОТЧО ЦІЛУЄ ЖИЛЯ**, 1993, Париж (ліворуч знизу)

Фелікс Гонзалес-Торрес, **БЕЗ НАЗВИ**, 1991, розміри варіюються. Дарунок Вернера та Елейн Данхайсер, 1996, Музей сучасного мистецтва, Нью-Йорк. © 2013 Музей сучасного мистецтва/Scala, Флоренція (на звороті)

кар'єри у Музеї Уїтні, Нью-Йорк (1996). Того ж року документальний фільм про її життя та роботу «Я буду твоїм дзеркалом» отримав нагороду Teddy Award у номінації Best Essay на Берлінському кінофестивалі. 2001 року в паризькому Центрі Помпіду та мадридському Музеї імені королеви Софії проходила ретроспективна виставка «Ігровий майданчик для диявола». Голдін є лауреаткою численних нагород, серед яких: грант від Національного фонду з підтримки мистецтва, найвищий ступінь Ордену мистецтв і літератури, Hasselblad Award, Englehard Award, Edward MacDowell Award та участь у програмі мистецьких резиденцій Німецької служби академічних обмінів. 2011 року вона отримала нагороду ReD за її визначний внесок у роботі з ВІЛ/СНІДом. Голдін втратила через СНІД багатьох близьких друзів у Нью-Йорку, Берліні та Парижі. Сьогодні більшість її найближчих друзів живуть із ВІЛ/СНІДом.

«СНІД змінив усе в моєму житті. Є життя до СНІДу, а є – після СНІДу.» нен голдін

Починаючи з 70-х років, Нен Голдін знімає глибоко особисті фотографії – свого роду щоденник, наповнений бунтарством, сексуальністю та спонтанністю. Одна з найбільш відомих робіт – «Балада про сексуальну залежність» – візуальний щоденник, який відстежує боротьбу за близькість та розуміння між друзями, рідними та коханцями. Тема СНІДу стала однією з основних у діяльності Голдін, адже хвороба вразила багатьох її друзів. Дороті Карен «Кукі» Мюллер, одна з її найближчих подруг, яка протягом багатьох років з'являлася на світлинах Голдін, померла від СНІДу в 1989 році. Зібравши докупи образи Кукі, в 1990 році Голдін створила людське обличчя СНІДу.

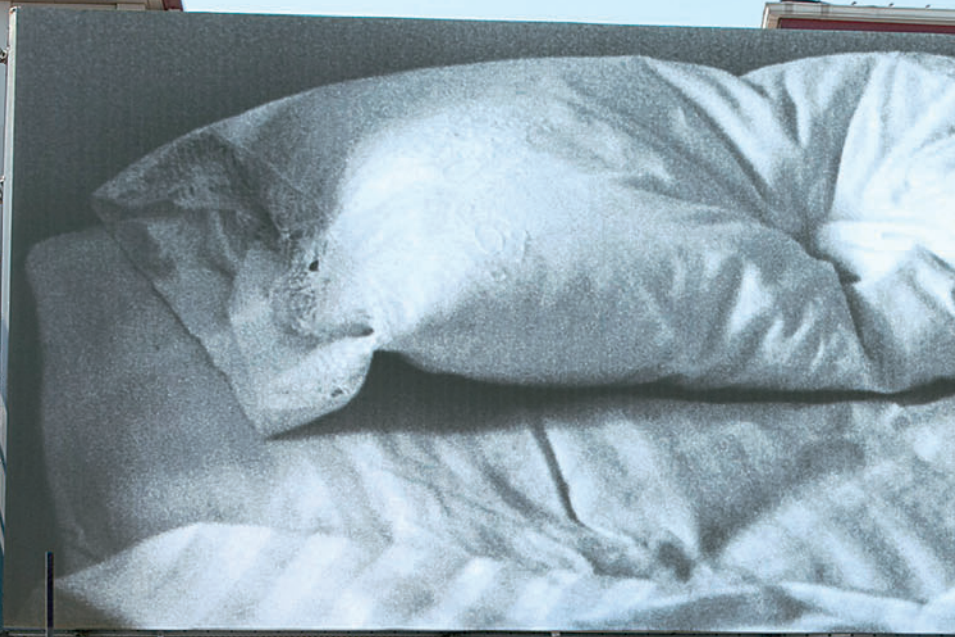
Нен Голдін представляє спеціально створену для проекту серію фотографій ВІЛ-інфікованих людей в Україні (листопад 2013 року). Ця історія не лише про СНІД в Україні, вона пов'язує людей, втягнутих в епідемію СНІДу в різних країнах, долаючи будь-які кордони. Голдін продовжує свою місію – розкривати людське обличчя СНІДу, показуючи впливи хвороби на життя в усьому світі.

Фелікс Гонзалес-Торрес

ФЕЛІКС ГОНЗАЛЕС-ТОРРЕС (1957–1996) був американським художником кубинського походження. Гонзалес-Торрес відомий своїми мінімалістичними інсталяціями та скульптурами, які він створював, використовуючи постмодерністську стратегію привласнення об'єктів масового виробництва. 1987 року він приєднався до Group Material – нью-йоркської групи митців, яка мала на меті працювати спільно, дотримуючись принципів культурного активізму та громадської освіти. 1987 року він здобув ступінь магістра образотворчого мистецтва в Міжнародному центрі фотографії та Нью-Йоркському університеті. Згодом він викладав у Нью-Йоркському університеті та Каліфорнійському інституті мистецтва Валенсії. Гонзалес-Торрес отримав стипендію в Національному фонді підтримки мистецтва у 1989 та 1993 роках. Впродовж життя він брав участь у сотнях групових виставок. Гонзалес-Торрес помер у Майамі у 1996 році від пов'язаних зі СНІДом ускладнень.

Фото-проекти фонду Олени Пінчук «АНТИСНІД» стали найбільш цитованими матеріалами про СНІД в українському та російському сегментах інтернету за останні 10 років. Найбільш відома фотосерія – репортаж «СНІД. Відкриті обличчя» (www.hiv.kiev.ua) фотографа Брента Стіртона (Brent Stirton) з потужного світового банку зображень Getty Images. Створений у співпраці з Фондом «АНТИСНІД» у 2005 та 2011 роках, репортаж присвячений Україні та людям, життя яких змінила епідемія ВІЛ/СНІДу. Одна з робіт цієї серії принесла Бренту Стіртону перший приз найпрестижнішого міжнародного конкурсу фотожурналістики World Press Photo 2012 у номінації Contemporary Issues Singles («Проблеми сучасності»). Також фонд разом із відомими українськими фотографами Віктором Суворовим та Наталею Кравчук працював над створенням та поширенням фото-проектів, що відображають долю ВІЛпозитивних людей в Україні.

Q-9180

• PAIN RELIEF
 • WEIGHT LOSS
 • SAUNA
 • CLEANSE OTH
 • CARDIO
 • STRENGTH ORES
 78-255-1200

LAW O
LAFOS LATOS

RO
 HEALTH & FIT
 "The Greatest Wealth"
 "Exercise May Help Beat The

Van Wagner

1:29

Robert F. Kennedy Bridge
↑
VEHICLES ACCEPTED

JOHNSON LIQUOR

T

obli

Honor

TAKEAWAY

RadioShack

GN

P
8:30am - 6:30pm
8:30am - 7pm
RENTAL

4G
favo
e p

STOP

«Кохання дуже дивне – воно дарує причину, щоб жити, але також є величезною причиною боятись, надзвичайно боятись, жасатись втратити це кохання...» ФЕЛІКС ГОНЗАЛЕС-ТОРРЕС

Ай Вейвей, **БЕЗ НАЗВИ**, 1988, два дощовики, металева вішалка, 190 x 60 x 60 см. Фото: Ай Вейвей (ліворуч); **БЕЗПЕЧНИЙ СЕКС**, 1986, дощовик, вішалка, презерватив, 162 x 124 x 11 см. Фото: Ай Вейвей (праворуч)

«Без назви (Ідеальні коханці)» (1991) – це два синхронізованих годинника, що зображують двох осіб, серця яких невинно продовжують пульсувати в одному й тому ж ритмі. Ця робота є поетичною алегорією про кохання та стосунки. Її можна розглядати як портрет Фелікса Гонзалеса-Торреса та його партнера Росса Лоукока. Росс помер від СНІДу невдовзі після створення цієї роботи. Таким чином, «Ідеальні коханці» раптом набули додаткового емоційного змісту.

Робота «Без назви (Портрет Росса в Лос-Анджелесі)» також звертається до теми кохання, втрати, близькості та самотності. Інсталяція, що складається з 80 кг цукерок, відповідаючи ідеальній вазі тіла Росса, алегорично відображає втраченого коханого. Гонзалес-Торрес заохочує глядачів брати цукерки, зменшуючи цю вагу – що метафорично позначає зменшення маси тіла його партнера через хворобу та передсмертні страждання. Проте, постійно поповнюючи запас цукерок, Гонзалес-Торрес дарує образу Росса вічне життя.

«Без назви» (1991) – це фотографія ліжка

Гонзалеса-Торреса з пом'ятими простиратлами та слідами від двох голів на подушках. Зображення було перенесено на великі білборди без будь-яких коментарів, вони стояли по всьому Нью-Йорку. Робота, виконана колись на замовлення МоМА, тепер проникає у простір Києва. Гонзалес-Торрес накладає приватний та публічний простори, відсилаючи до СНІДу як до хвороби, яка вражає і приватне, й публічне життя. Ліжко позначає простір конфлікту, будучи водночас і місцем для кохання, і моторошним місцем смерті.

Ай Вейвей

АЙ ВЕЙВЕЙ (1957) є найвідомішим міжнародним художником та соціальним активістом з Китаю. Народився у Пекіні, 1981 року переїхав до США і проживав там до 1993 року. Ай Вейвей відомий своїми скульптурами, інсталяціями, архітектурою, кураторськими проектами, фотографією, кіно та соціальною, політичною і культурною критикою. Крім того, він брав участь у проектуванні «Пташиного гнізда» – головного стадіону в Пекіні, побудованого до Олімпійських ігор 2008 року. У співпраці з архітектур-

Тема толерантності до ВІЛ-позитивних людей завжди була у фокусі інформаційних кампаній Фонду «АНТИСНІД». Фонд займався розробкою власних та підтримкою партнерських інформаційно-освітніх програм, спрямованих на формування позитивного ставлення до людей, які живуть з ВІЛ/СНІДом. Крім того, кожен створений фондом соціальний відеоролик, що розповідав про шляхи передачі ВІЛ, також допомагав у боротьбі з дискримінацією ВІЛ-позитивних людей.

Тема безпечного сексу переважає в інформаційно-освітніх кампаніях фонду Олени Пінчук «АНТИСНІД», оскільки з 2008 року незахищений секс став основним шляхом передачі ВІЛ-інфекції. З 2012 року внаслідок незахищеного сексу інфекцією заразилась більш ніж половина з усіх українців з діагнозом ВІЛ. За десять років роботи фонду було розроблено й розміщено на національних телеканалах понад двадцять соціальних відео-роликів, загальна вартість яких в еквіваленті вартості комерційної реклами разом складає понад 80 мільйонів доларів США. Завдяки цим зусиллям у 2012 році вперше в історії України зафіксовано зниження темпів поширення ВІЛ/СНІДу. З 2005 року в числі нових випадків ВІЛ-інфекції удвічі знизилась частка найвразливішої до інфікування групи населення – молоді віком від 15 до 24 років.

ним бюро Herzog & de Meuron, Ай Вейвей спроектував дизайн для Serpentine Pavilion в Лондоні у 2012 році. Серед його численних нагород, зокрема, варта уваги премія імені Вацлава Гавела «За творчий спротив», отримана 2012 року від Фонду з прав людини, а також отримане 2011 року звання Почесного академіка Королівської академії мистецтв у Лондоні. Роботи Ай Вейвея виставлялись по всьому світу. Зараз проживає та працює у Пекіні.

«Ця робота про любов та про потребу всіх турбуватися за життя.» АЙ ВЕЙВЕЙ

Ай Вейвей провів у Нью-Йорку більш ніж десять років, з 1982 до 1993. Це був найбільш бурхливий та захоплюючий час для нью-йоркського мистецького середовища. Саме у цьому контексті Ай зіткнувся зі впливом СНІДу на суспільство. Відтак, свою першу персональну галерейну виставку митець назвав «Старі черевики – безпечний секс». Виставка включала його роботу «Безпечний секс» (1986), що складалась із дощовика Народно-визвольної армії Китаю з прикріпленим до нього спереду презервативом. Робота, створена в Нью-Йорку, відсилає до епідемії СНІДу, що вже тоді почала розростатись по всьому світу.

У 2012 році Ай Вейвей знову звернувся до теми СНІДу. Разом із Елтоном Джоном він записав відео зі слоганом «Любов у нашій крові», котре одразу стало швидко поширюватись, немов вірус – так ніби це продумана заздалегідь метафора СНІДу. Крім того, спеціально для виставки в Україні Ай презентує відео-інтерв'ю з Лю Ксімей, молодою ВІЛ-інфікованою китаянкою. Ця робота є продовженням його тези про те, що епідемія СНІДу по всьому світу об'єднує інфікованих не лише самою хворобою, але часто й тим, що вони стають жертвами соціальної дискримінації.

Сергій Братков, **МОБІ ДІК**, 2013,
кольоровий друк, 140 x 380 см

Ілля Чічкан, **РОМАНТИК**, 2011,
полотно, масло, 190 x 160 см

Сергій Братков

СЕРГІЙ БРАТКОВ (1960) походить з Харкова, де закінчив у 1978 році Художню школу ім. Рєпіна та в 1983 році Політехнічний інститут. У 1987 році відбулись перші персональні виставки у Харкові, Хебі та Тель-Авіві. У наступні роки Братков здобув міжнародне визнання після його персональних виставок у Forum Stadtpark в Граці, Нюрнбергу, Вісконсіні та Трієсті. 1994 року разом із Борисом Михайловичем, Сергієм Салонським та Вікторією Михайловою створили «Групу швидкого реагування». Брав участь у Бієнале в Сан-Паулу (2002), Manifesta (2004), Венеційській бієнале (2006, 2007), Київській бієнале «Арсенале» (2012). У 2010 році отримав нагороду П'ятого Всеросійського конкурсу у сфері сучасного візуального мистецтва «Інновація» за відео-інсталяцію під назвою «Балаклавський кураж». З 2000 року проживає та працює у Москві.

«Важливо, що існують люди, для яких, здавалось би, далеко від них стає близьким їх серцю.» СЕРГІЙ БРАТКОВ

Сергій Братков найбільш відомий завдяки своїм фото-роботам, де він критично осмислює явища пострадянського суспільства, дивлячись в обличчя соціальним табу та стереотипам. Будучи проникливим спостерігачем, Братков робить героєм своїх фотографій звичайну людину. Він змальовує її з реального життя, зображаючи сюрреальну соціальну дійсність, наповнену і гумором, і іронією, і трагедією.

Монументальна фотографія «Мобі Дік», створена спеціально для виставки, відображає широко-масштабний український пейзаж, який заступає темна хмара, що насувається, передаючи відчуття невідвортної небезпеки. Цей образ наштовхує на думку про сублимовану опозицію Еросу й Танатосу. Назва роботи натякає, що зображена хмара є не що інше, як велетенський фалос, що вторгається у прекрасний недоторканий пейзаж. Цей ландшафт символізує Україну, а «фалос» – вічно звабливі небезпеки сексуальних контактів

Ілля Чічкан

ІЛЛЯ ЧІЧКАН (1967) – сучасний український художник, який працює та проживає у Києві. Добре відомий своїм живописом, інсталяціями, фото- та відео-проектами. Розробив концепт «психодарвінізму» в мистецтві. Є представником українського мистецького руху «Нової хвилі». У 1988-1989 роках разом з Олександром Гнилицьким, Максимом Мамсіковим, Василем Цаголовим та іншими відомими українськими митцями був учасником художньої групи «Паризька комуна». Роботи Іллі Чічкана експонувались на Бієнале в Сан-Паулу (1996), Празькій бієнале (2003), Белградській бієнале (2004), Manifesta (2004), Венеційській бієнале (2009), Київській бієнале «Арсенале» (2012).

«Жити та кохати потрібно так, щоб розказати було соромно, але страшенно приємно згадувати.» ІЛЛЯ ЧІЧКАН

Ілля Чічкан вважається одним із представників української Нової хвилі, крім того він зарекомендував себе як один із провідних українських художників як у національному, так і в міжнародному масштабі. Через

гумор та іронію він рефлексує у своїх роботах над українським соціокультурним контекстом, часто застосовуючи історичні мистецькі референції – наприклад, до Енді Уорхола.

Першою співпрацею фонду «АНТИСНІД» з українською мистецькою спільнотою був проект Чічкана з розробки концепту принтів для футболок. У теперішній виставці Чічкан створює нову роботу, відсилаючи до своїх минулих серій «Атомне кохання» та «Сплячі красуні України» (2002), у яких він роздумує над наслідками Чорнобильської катастрофи. Нова робота складається з двох людських рук, кожна з яких тримає невеличку скульптуру, що репрезентує деформований плід. Одна з рук жіноча – метафора материнства, що відсилає до ризику, який представляє СНІД для ненародженої дитини, котра є часто інфікована в утробі матері. Друга рука чоловіча, вона метафорично позначає невдалий захист.

Тоні Оурслер

ТОНІ ОУРСЛЕР (1957) здобув ступінь бакалавра образотворчого мистецтва у Каліфорнійському інституті мистецтв у Каліфорнії 1979 року. Починаючи з 70-х, він працював у різних художніх техніках: відео, скульптура, інсталяція, перформанс та живопис. Роботи Оурслера були широко представлені на міжнародних виставках, у тому числі на його персональних виставках у музеї Орсе, Париж (2004), Kunstforeningen GL Strand, Копенгаген (2006), Музеї мистецтв Брегенц (2009), Художньому музеї Карнегі, Пітсбург (2010), Музеї американського мистецтва Уїтні, Нью-Йорк (2010), Padiglione d'Arte Contemporanea, Мілан (2011), Музеї образотворчих мистецтв ARoS, Орхус (2012) та багато інших. Художник живе та працює в Нью-Йорку.

«Страх, забобони і незнання оточують цю хворобу – багато в чому ця ситуація схожа з епідеміями в минулому. Цьому культурному компоненту ВІЛ, неправдивій інформації, що оточує його в сьогоднішню інформаційну епоху також можна надавати властивості вірусу.» ТОНІ ОУРСЛЕР

Починаючи з 80-х років, центральною темою в роботі Тоні Оурслера була людська природа, живлячись його зачаруванням людською душею, її аномаліями та трансформаціями. Створені в результаті цього скульптури, відео та інсталяції коліваються між гумором та навіженістю, раціональністю та шизофренією, добром і злом. Протягом трьох ночей, з 15 по 17 листопада, Оурслер трансформуватиме будівлю Київської мерії, використовуючи її як екран для великомасштабної проєкції віртуального хору з облич.

Ці обличчя говоритимуть англійською, українською та російською – гратимуть у «зіпсований телефон», передаючи слова один одному в ланцюгу.

Робота Оурслера метафорично використовує поняття вірусної природи мови й обіграє таким чином тему поінформованості про СНІД. Мова багато в чому функціонує як біологічний вірус – багато хто з митців, включно з Вільямом Берроузом, досліджували цей аспект. Свою роботу Тоні Оурслер зосереджує навколо понять передачі, захисту, безпеки та умовності географічних зон, уявляючи їх метафорами суспільної активності.

Тоні Оурслер, **РІДИНА**, 2009, відео-проєкція на фасад Музея мистецтв Брегенц. Фото: Rudolf Sagmeister. © Музея мистецтв Брегенц та художника (праворуч); **ВІДКРИТА ОБСКУРА**, 1996–2013, відео-проєкція, піноматеріал, смола, склопластик, акрил, звук. Фото: Сергій Іллін. Власність художника (ліворуч знизу)

Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД»

Директор: Ольга Руднева
Директор з комунікації: Павло Пімінов
Менеджер проєктів: Ольга Сердюк
Менеджер проєктів: Лілія Тольба
Головний бухгалтер: Лілія Дзядик

Бізнес центр «Парус»
вул. Мечникова, 2, 17 поверх
01601, Київ, Україна
Телефон: +380 44 490 4805
E-mail: info@antiaids.org
www.antiaids.org

Виставка у PincukArtCentre

Екхард Шнайдер, Бйорн Гельдхоф
Куратор: Бйорн Гельдхоф
Менеджер проєкту: Галина Стахурська
Асистент проєкту: Ольга Семенець
Головний технічний менеджер:
Ігор Стефанович
Технічний менеджер: Сергій Діптан
Менеджер з логістики: Ольга Юркевич

Години роботи

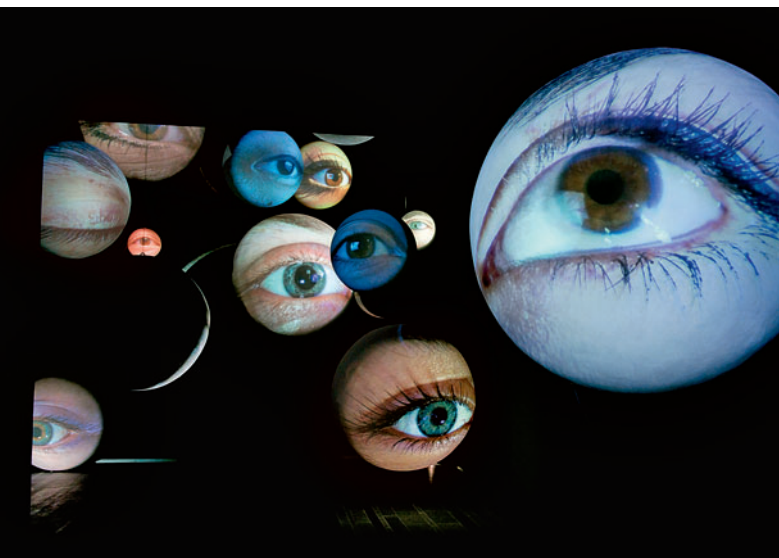
Вівторок – неділя, з 12:00 до 21:00
Вхід вільний

PincukArtCentre
вул. Велика Васильківська/
Басейна, 1-3/2, Блок А, Бесарабський
квартал, Київ 01004
тел.: +38 (044) 590 08 58
e-mail: info@pincukartcentre.org

Буклет

Тексти: Бйорн Гельдхоф,
Ольга Руднева, Павло Пімінов
Дизайн: Ганс Вернер Хольцварт
Координатор: Ольга Семенець
Редактор видання: Лютц Ейтель
Координатор друку: Тетяна Зав'ялова
Переклад: Ганна Кравець

© 2013 буклету: Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД»; робіт, фотографій, текстів: автори.
Всі права застережені.

Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД»: 10 років боротьби зі СНІДом

Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД» 2013 року відзначає своє десятиріччя. Фонд знаний як в Україні, так і на міжнародному рівні завдяки інноваційним та інтерактивним проектам, що привертають увагу до проблеми СНІДу в Україні.

З моменту першої телевізійної кампанії «Зупинимо СНІД, доки він не зупинив нас», розпочатої 2003 року, фондом було створено й розміщено на провідних українських телеканалах понад 20 соціальних відеороликів. Їхня загальна вартість у еквіваленті вартості комерційної реклами разом складає понад 80 мільйонів доларів США. Завдяки медіакампаніям Фонду «АНТИСНІД» вдалось максимально охопити українську аудиторію, радикально змінивши таким чином ставлення загалу до СНІДу та до людей, які живуть із ВІЛ.

Найнезабутнішими інформаційними проектами Фонду «АНТИСНІД» стали найбільш масштабні в історії України безкоштовні концерти Сера Елтона Джона (2007 р.), гурту Queen з Полом Роджерсом у Харкові (2008 р.) та Сера Елтона Джона разом з Queen та Адамом Ламбертом напередодні фіналу Євро-2012 у Києві. Завдячуючи цим концертам, українці почули заклики приєднатися до боротьби зі СНІДом та проти дискримінації людей, які живуть із ним. Ці концерти зібрали сотні тисяч глядачів на вулицях міст та мільйони тих, хто дивились їх на українських телеканалах у прямій трансляції.

Крім того, фонд надає допомогу медичним закладам, лікарням та дитячим будинкам, у яких живуть ВІЛ-позитивні діти. Завдяки підтримці фонду також працюють п'ять мобільних клінік для надання допомоги ВІЛ-позитивним дітям у віддалених регіонах України.

Під час організованих фондом благодійних аукціонів та показів моди Fashion AID за участю українських дизайнерів та зірок було зібрано понад чотири мільйони доларів, в результаті спрямованих на реконструкцію двох дитячих будинків, лікарні для хворих на СНІД, пологового будинку, а також на створення мобільних клінік для лікування ВІЛ-позитивних дітей та впровадження в Україні швидкого тестування та замісної терапії.

Маючи на меті залучати в Україну найкращий світовий досвід у боротьбі зі СНІДом, Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД» співпрацює з Фондом Клінтона для забезпечення всебічного доступу до лікування ВІЛ/СНІДу, наставництва лікарів, доступу до швидкого тестування на ВІЛ та замісної терапії.

Завдяки спільному проекту Фонду Олени Пінчук «АНТИСНІД» та СНІД-Фонду Елтона Джона для сотень ВІЛ-позитивних сиріт було знайдено сім'ї, тисячам вчителів проведено тренінги стосовно ВІЛ/СНІДу та шляхів інфікування, тисячам сімей надано допомогу в боротьбі з ВІЛ та надано медичну, юридичну, соціальну підтримку тисячам безпритульних дівчат, вразливим до інфікування ВІЛ.

За офіційними даними, 2012 року вперше за всю історію епідемії ВІЛ/СНІДу знизилась темпи поширення ВІЛ-інфекції – це сталося завдяки роботі українських та міжнародних партнерів, уряду, участі відомих людей, а також масштабним телевізійним кампаніям фонду.

WWW.ANTIAIDS.ORG

БЛАГОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ QUEEN ТА ПОЛА РОДЖЕРСА. Харків, 2008. Фото: Михайло Конторович (праворуч)
СПЕЦІАЛІЗОВАНИЙ ДИТЯЧИЙ БУДИНОК, що отримує допомогу від Фонду Олени Пінчук «АНТИСНІД», Макіївка, Донецька область, 2005. Фото: Наталія Кравчук (знизу)

СНІД в Україні

Перший випадок ВІЛ в Україні було зареєстровано 1987 року, з того часу СНІД забрав понад 32 тисячі людських життів, більшість з яких складала молодь до 30 років...

Сьогодні, через більш ніж 25 років, ще 58 людей щодня дізнаються про те, що вони інфіковані ВІЛ, кожен день 9 людей помирають від СНІДу.

За оцінками міжнародних експертів, сьогодні з ВІЛ-інфекцією живуть близько 270 тисяч українців, й лише кожен другий з них знає про свій статус і може отримувати адекватну медичну допомогу й розраховувати на терапію. Більшість із носіїв ВІЛ сьогодні – це молоді люди віком від 15 до 30 років.

Коли на початку епідемії ВІЛ поширювався переважно в середовищі споживачів наркотиків, то сьогодні кожен другий випадок інфікування ВІЛ відбувається внаслідок статевого контакту, втягуючи в епідемію молодих людей, які ніколи не вживали наркотиків.

Ситуація поступово почала змінюватись лише 2012 року, коли вперше в історії України темпи епідемії знизились порівняно з попереднім роком. Цей факт не означає, що СНІД взято під контроль, але він дає надію на те, що ми можемо зупинити епідемію в Україні, врятувавши мільйони життів...

**Дізнайтесь більше про ВІЛ/СНІД!
0 800 500 451**

